

κουρεύομαι

κουρεύομαι, ρ. [<κουρεύω], κουρεύομαι·

- *άντε να κουρεύεσαι!* (απαξιωτικά) άφησέ με ήσυχο, μη με ενοχλείς, ξεφορτώσου με, γιατί θεωρώ ότι είσαι ανάξιος, σκάρτος: «άντε να κουρεύεσαι που έχεις την εντύπωση πως μπορείς να με κάνεις ό,τι θέλεις με τα λεφτά σου!». (Λαϊκό τραγούδι: *μη με κοκορεύεσαι, άντε να κουρεύεσαι*). Συνήθως της φρ. προτάσσεται το βρε. Από το ότι στα βυζαντινά χρόνια ήταν συνηθισμένο πριν από τη διαπόμπευση κάποιου να τον κουρεύουν και ήταν κάτι που θεωρούνταν μεγάλη προσβολή· βλ. και φρ. *ái κουρέψου!* λ. κουρεύω·

- *άσ' τον να κουρεύεται!* ή *άσ' τον να πά(ει) να κουρεύεται!* μη σε νοιάζει τι θα κάνει, μη του δίνεις σημασία, περιφρόνησέ τον: «αφού δεν άκουγε τις συμβουλές σου, άσ' τον να πάει να κουρεύεται!»·

- *δεν πα(ς) να κουρεύεσαι!* βλ. φρ. *ái κουρέψου!* λ. κουρεύω·

- *με χειροβομβίδα κουρεύτηκες;* βλ. λ. [χειροβομβίδα](#)·

- *στείλ' τον να κουρεύεται!* βλ. συνηθέστ. *άσ' τον να κουρεύεται(!)*·

- *στο Ι.Κ.Α. κουρεύτηκες;* βλ. λ. Ι.Κ.Α.·

- *τον στέλνω να κουρεύεται*, δε συμφωνώ με τις συμβουλές ή τις υποδείξεις του και ενεργώ όπως εγώ νομίζω σωστά: «μου έκανε ένα σωρό υποδείξεις, αλλά εγώ τον έστειλα να κουρεύεται κι έκανα αυτό που ήξερα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας